

GERALD DONALDSON

JAMES

HUNT

BIOGRAPFIE

m
m a s

m a m
m a es

Gerald Donaldson

JAMES HUNT

Biografie

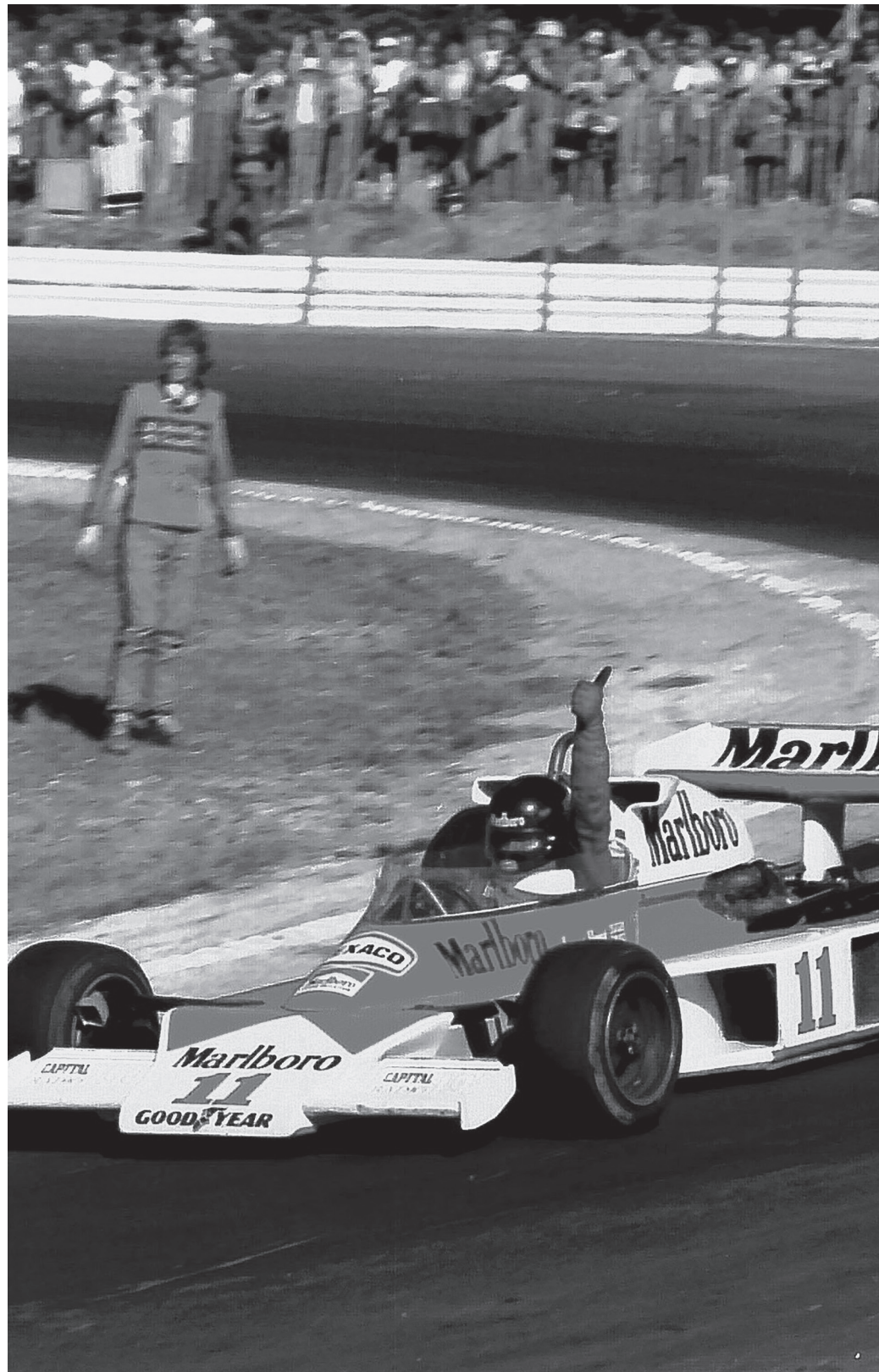
Předmluva
Murray Walker

Překlad
František Prokop

OBSAH

PŘEDMLUVA MURRAYHO WALKERA	7
1. ZVLÁŠTNÍ DÍTĚ 1947 – 1965	9
2. MLADÝ ZÁVODNÍK 1966 – 1970	33
3. HUNT THE SHUNT 1971 – 1972	58
4. SUPERHVĚZDA 1973	83
5. PATRONŮV ZÁZRAČNÝ CHLAPEC 1974 – 1975	108
6. ZLATÝ CHLAPEC 1976	138
7. OUTSIDER 1976	166
8. SVĚTOVÝ ŠAMPION 1976	195
9. MISTR JAMES 1977	226
10. OPRAVDU ŠPATNÝ CHLAPEC 1978 – 1979	259
11. UTRÁPENÝ MUŽ 1979 – 1989	287
12. SLUŠNÝ MUŽ 1989 – 1993	315
EPILOG	338
JAMES HUNT – KARIÉRNÍ ZÁZNAMY	348
PODĚKOVÁNÍ	357

PŘEDMLUVA MURRAYHO WALKERA

Většina z nás vede běžný život, přicházíme na tento svět a opouštíme ho bez toho, abychom na něj měli nějaký zásadní vliv. O Jamesi Huntovi byste něco takového neřekli. Během svého příliš krátkého života se dostal do myslí milionů lidí díky úspěchům, osobnímu šarmu, neochotě podřídit se a schopnosti vyvolávat kontroverze.

Když čtete brilantní a pronikavý popis Jamesova života v podání Geralda Donaldsona, který ho sestavil s péčí a laskavostí po dlouhých hodinách strávených diskuzemi s Jamesem, jeho příbuznými, přáteli a kolegy, dokážete rychle ocenit velmi neobyčejnou a složitou osobnost tohoto muže. Jako každý z nás i on měl svoje dobré a zlé dny, lepší i horší časy, ale protože to byl James, u něj to bylo pokaždé extrémnější než u většiny běžných lidí. Nikdy jsem se netajil tím, že pro náš rozdílný věk, původ a osobnost jsme měli v začátcích našeho společného komentování v televizi BBC složitý vztah. V průběhu let však naše vzájemné sympatie a respekt rostly. Umožnilo nám to vytvořit si partnerství založené na dobré komunikaci o velmi důležitém tématu pro nás oba – dramatickém, vzrušujícím a pestrém světě Formule 1.

Čtyři dny v týdnu, šestnáct akcí ročně a třináct let – tolik jsme já a James pracovali bok po boku a sdíleli mikrofon, zodpovědní za vykreslení dění na obrazovkách milionům diváků po celém světě. Hodně lidí dokáže komentovat sport, hodně lidí je ve sportu úspěšných, ale jen velmi málo z nich zvládne oboje. James nejenže jezdil a vyhrával na té nejvyšší úrovni, dokonce se stal mistrem světa, ale zvládl také dokonale číst závody, následně klidně a zároveň rozhodně vysvětlit taktiky, politiku a dění svým úžasným hlasem, jaký nemá nikdo, koho jsem kdy potkal. A co víc, nikdy se nebál vyjádřit svůj pronikavý názor. Ne vždy jsem s ním souhlasil, ale dokázali jsme komunikovat na té nejvyšší úrovni a veřejnost to zbožňovala.

Jamesovým odchodem tento svět ztratil mnoho, ale aspoň nám zůstaly vzpomínky a záběry závodních a komentátorských výkonů jako připomínka jeho přítomnosti a úspěchů. Dosud nám však chyběl pronikavý pohled na pozadí a faktory, které Jamese udělaly tím, kým byl. Před svou smrtí plánoval pracovat na této knize s Geraldem Donaldsonem a jsem si jistý, že je přesně taková, jakou by ji chtěl mít – se všemi jeho mouchami. Nikdo by si její čtení neužil víc než samotný James!

Děkujeme ti, Jamesi. Možná to bude znít jako klišé, ale skutečně nám nesmírně chybíš.

KAPITOLA 1

ZVLÁŠTNÍ DÍTĚ

1947 – 1965

Když byl ještě v lůně své matky, uštědřil jí tak silný kopanec, až ji téměř srazil z nohou na zem. Velmi krátce po narození, 29. srpna 1947, Sue Huntová pochopila, že její energické miminko není obyčejné dítě. Neustále se bouřilo, ovládaly ho prudké záchvaty zlosti, byl to věčně neposedný a neklidný chlapec, a to až do té míry, že byl nebezpečný i sám sobě. S malým Jamesem Simonem Wallisem Hunttem už od narození šli všichni čerti.

„Bylo to zvláštní dítě, rebel už od narození,“ povzdychne si Sue Huntová při vzpomínce na to, jak musela bojovat s jeho protichůdnou povahou v úsilí zvládnout chlapcovu nekonečnou energii. Malý James zoufale bojoval s jakýmkoliv omezením.

Jen co si uvědomil, že jeho dětskou postýlku obklopují zábrany, snažil se po nich vyšplhat a zdolat je. V osmnácti měsících ho už nedokázala zastavit ani síťka pečlivě upevněná nad postýlkou. Během slunných letních dnů v Surrey, když Sue ukládala Jamese spát venku na trávník, neodvážila se zapnout mu popruhy v jeho kočárku ze strachu, že by se po probuzení mohl oběsit. Drobný chlapec rychle zvládl různé techniky úniku přelesením na druhou stranu kočárku nebo jeho převrácením, aby se se svým malým polštářkem vrátil zpět do bytu páchat další neplechu.

V bytě v Cheamu, po přestěhování s tehdy jedenáctiletým Jamesem do Suttonu a později ve velkém rodinném domě v Belmontu, se Sue a Wallis Huntovi divili nad dováděním svého prvorozeného a dospívajícího syna, zejména ve srovnání s jeho mnohem poslušnějšími bratry a sestrami.

Prvorozená dcera Sally, která byla o dva roky starší než James, o dva roky mladší Peter, potom Timothy, David a Georgina, byli aktivní a podobně smýšlející děti, které si rychle vybudovaly silné

osobnosti. Ale Jamesovo chování, zvláště jeho individualismus hraničící až s asociálností, často vyvolával u jeho rodičů zmatek. Sue Huntová vzpomíná: „Jeho výchova byla ze všech našich dětí nejtěžší a jako jediný z nich dokázal celou noc křičet bez zjevné příčiny.“

Ačkoliv byl od začátku samotář, zdálo se, že James nemá zvláště rád ani svoji vlastní společnost a nebyl spokojeným dítětem. To si v pozdějším věku uvědomil i sám, když přiznal, že byl „velmi náročným chlapcem“.

Cítil nutkání se prosadit, byl tvrdohlavý a nesmírně vytrvalý v úsilí dosáhnout svého. Nebyl ochotný se podřídit a akceptovat disciplínu, což s sebou přinášelo neustálý boj s rodičovskou autoritou, který Sue a Wallis někdy prohrávali.

Nejdříve to byly slzami zalité záchvaty zlosti. Později, jen co se naučil povídat, využíval James svoji stále širší slovní zásobu, aby unavil své odhodlané rodiče. Jeho touhy na sebe mohly převzít podobu jednoduché hračky, kterou viděl v rukách jiného dítěte. Podle Sue to byl „vždy absolutně cílevědomý chlapec“, jehož neustálá snaha dosáhnout svého byla jako „neustálé bla, bla, bla, které vás nakonec vyčerpá. Když James něco chtěl, musel to mít. Lámal si hlavu, vymýšlel, jak vás může dostat, a vypadalo to, že nakonec vždy vyhraje.“ Když už však konečně dostal to, co si myslel, že chce, tak občas změnil názor. James neměl rád Sugara, plyšového medvídka připomínajícího ledního medvěda, protože byl příliš tvrdý a neroztomilý, ale přesto ho měl celý život a později ho daroval vlastním synům.

Jako dvouletý si nejraději hrával s hračkářskou sekačkou, kterou nazýval „kosa“. Když přišli zahradníci pokosit vysoký trávník před bytovkou v Cheamu, James cupal vedle nich a hrdě tlačil svoji malou sekačku. Když už měl vlastní dům, téměř úplně ignoroval rozlehlou zahradu, ale trávníkem byl přímo posedlý a vždy ho kosil v absolutně perfektních pruzích.

Wallis a Sue Huntovi vyrůstali ve striktním viktoriánském prostředí a nevěřili, že jsou jako rodiče příliš shovívaví. Neúprosně se snažili svého „svérázného a neposlušného syna“ zvládnout. Wallis vzpomíná: „Byl proti všem autoritám, ale všechno má svoje hra-

nice. James byl vždy ochotný zajít o kilometr dál od domu, než by se patřilo a než to udělaly ostatní děti v jeho věku. Možná to mělo svůj důvod, protože byl výjimečné dítě, ale my jsme si mysleli, že není správné mu úplně povolit uzdu.“

Některé důležité lekce o tom, co je správné, a co ne, se učil přes bolest. Když měl James čtyři roky, vysloužil si od rodičů výprask za to, že udeřil svého malého bratra Petea po hlavě lopatou a rána se musela zašít několika stehy. Když byl o pár roků starší, použil na vyřešení hádky s Petem pěsti, ale mladší z bratrů Huntových viděl přicházející úder a svižně se mu vyhnul. Namísto bratra trefila pěst neústupnou zeď, která odnesla plnou sílu Jamesova hněvu. Máma reagovala na pochroumané klouby svého syna tak, že ho poslala do nemocnice – samého autobusem.

Jeho zlost a trucování však nikdy neměly dlouhé trvání. Jako dospělý se přiznal, že „zlost mě velmi rychle opouští. Moje máma říkala, že jsem nikdy nebyl pomstychtivý, což není typické pro člověka, který je od přírody velmi soutěživý. Naštvu se, když jsou ke mně lidé neféroví nebo se podle mě ke mně chovají nefér, tehdy jim slibuji odplatu jako kdokoliv jiný. Jenže nakonec, jak sama řekla, zůstane jen u slibu a tam to končí. Můj život jde dál. Jsem člověk příliš zaměřený na budoucnost, takže se starými křivdami nezabývám.“

K sourozencům v podobném věku měl James doma přirozeně nejbližší: Sally, které říkali Sal, a Peterovi, kterého u Huntových nazývali Pete, dokud noviny omylem nepřejmenovaly bratra slavného Jamese Hunta na Normana, což se rychle uchytilo jako jeho přezdívka. Mezi těmito třemi a nejmladšími dětmi Huntových, které dostaly přezdívky a nesly si je s sebou až do dospělosti, byl několikaletý rozdíl. Timothyho přezdívali Tith a později Tim, z Davida se stal jednoduše Dave a Georginu překřtili nejdříve na Jo Jo, potom JJ a nakonec Jo. Když byl ještě hodně malý, James sám sebe nazýval „Bubby“ (jeho vlastní zkomolenina od slova „baby“ čili miminko), což si rodina zkrátila na Bubs a krátce i používala. Zkoušeli také Jamie, ale to se příliš neuchytilo; zakrátko z toho byl opět James a u toho už zůstali.

***

O čtyři dekády později, když pátral, proč je tak problémovým mužem, ohlížel se James zpět za svým dětstvím a výchovou. Část viny připisoval rodičům, a to přesto, že jeho sourozenci byli produktem stejného prostředí a stali se přizpůsobivými dospěláky s bohatými a produktivními životy. Tim Hunt si v dospívání prošel obdobím vzdoru, ačkoliv bylo mnohem kratší a podstatně méně bouřlivé než v případě jeho bratra.

Velké úspěchy jsou pro rodinu Huntových typické. Jen co se tlak ze strany šesti malých dětí uvolnil, Sue se intenzívně věnovala různým charitativním aktivitám. Pracovala jako ošetřovatelka v nemocnici, předsedala výboru pro péči o svobodné matky a jejich děti, potom se stala úřednicí u místního soudu a nakonec školní inspektorkou. Po tom, co s Wallisem „v sedmdesátce odešli do důchodu“, byla možná ještě víc zaneprázdněná, sloužila jako kostelní kurátorka a starala se o rozvoz jídla pro starší spoluobčany ve hmotné nouzi.

Manžel Sue Huntové se jí svou pracovitostí vyrovnal. Seznámili se na rande naslepo – ve válkou zasaženém Londýně zašli spolu na balet –, když Wallis, který vystudoval Wellington College, navštěvoval Královskou vojenskou akademii v Sandhurstu. Po čtyřměsíčním bouřlivém dvoření se mladý pár v dubnu 1943 vzal, ale v prvních letech manželství byli často oddělení kvůli válečnému nasazení. Sue se připojila k Ženské královské námořní službě a opravovala letecké radiostanice, zatímco Wallis sloužil v obrněných jednotkách 11. husarského pluku.

V srpnu 1944 Sue téměř přišla o svého manžela v malé vesničce v severní Francii, když německý granát zasáhl pancéřové vozidlo pod vedením poručíka Wallise Hunta, které bylo následkem výbuchu zničené a dva členové jeho posádky padli v boji. Wallise z hořícího vozidla vymrštilo, šrapnely mu způsobily těžké zranění a přišel o část ruky.

Po válce nastoupil Wallis do mezinárodní obchodní společnosti a jeho pracovní povinnosti ho nutily trávit hodně času v zahraničí, v pobočkách v Severní a Jižní Americe. Jeho cestování během dva-

cetiletého působení ve firmě znamenalo, že Sue často zůstávala sama s rozrůstající se rodinou.

Wallis se později stal starším partnerem v úspěšné londýnské makléřské společnosti. Naneštěstí jeho jmenování předsedou se krylo se dnem, kdy londýnská burza cenných papírů odhalila podvod uvnitř společnosti, kde Wallis pracoval. Společnost byla nucená zastavit obchodování a Wallis musel spolu s ostatními partnery nahradit škodu, když banka vrátila šek, který nemohl být proplacený pro nedostatek finančních prostředků. Firma směřovala do likvidace, a ačkoliv se později ukázala být solventní, pro Wallise Hunta to byla jedna z nejhorších životních zkušeností.

Z neúspěchu se však dokázal otrást a až do důchodu pracoval v účetní firmě. Potom byl kvestorem své alma mater Wellington College, vedl farní synodu anglikánské církve a pracoval pro různé charitativní organizace.

***

V dospělosti obě dcery Huntových následovaly cestu rodičů v oblasti sociální pomoci. Sal se stala pastorační asistentkou ve své farnosti a Jo sociální pracovnící v charitativní organizaci pro duševně nemocné. Jamesovi bratři naproti tomu pokračovali v podnikatelské tradici své rodiny.

Pete se stal autorizovaným účetním (byl také Jamesovým obchodním manažerem) a podle svých rodičů je „workoholik“. Tim byl hlavním prefektem Wellington College a držitelem Královské medaile pro studenta, který se nejvíc vyrovnal standardům zakladatele školy, vévody z Wellingtonu. Po promoci na Oxfordu se Tim věnoval modelingu, potom pracoval v aukční síni Christie's, následně v Nadaci Andyho Warhola v New Yorku, kde se také oženil s americkou spisovatelkou Tame Janowitzovou. Dave Hunt, další „workoholik“, se navzdory menším úspěchům v závodnické kariéře (James ho odmítl podpořit) stal vysoce postaveným marketingovým manažerem ve firmě prodávající vzdušné a vodní domácí filtry.

Všichni chlapani navštřvovali Wellington College a po svřm otci také zdřdili sportovní nadání. Několik let, ještř jako řtyřicátník, vedl Wallis Hunt „Lovce“, místní juniorský hokejový řým v Cheamu. Jako ředesátník zabřhl řtyři maratony s poškozenřm meniskem, což bylo dědictvř válečných zranění, a jako sedmdesátník stále aktivně jezdil na kole a udržoval se ve formě. Pete byl nadšenřm rekreačním břžcem a také zabřhl několik maratonř, jejichř vřtřžek řel na charitu. Tim a Dave se na Wellingtonu stali sportovními hvřzdami, skvěle jim řlo hlavně ragby.

Tim Hunt byl známřm průkopníkem bungee jumpingu v Oxfordské společnosti pro adrenalinové sporty, kvřli řemuř dokonce spolu se třemi odvážnými kumpány skonřil u soudu, aby vysvětlili svřj skok z Clifton Suspension Bridge v Bristolu. Jejich aprřlové dobrodruřství v roce 1979 stálo Tima a každého z jeho přřatel po sto libřách a jistř řas strãvili v poutech, aby vychladly jejich horké hlavy. Rozsudek soudu vřak brali jako vítězství a přřipili si na něj řampaňským.

Kdybyste se na rodině Huntových snařili najřt nějaké nedostatky, tak podle Sue řím bylo „nesdílení vzãjemných citř“. Všichni měli spřše tendenci zvolit si vlastní cestu a hluboké city se projevovaly jen zřřídka.

Kdyř James uvařoval o dřtech a rodině, jednou řekl: „Záleři jen na tom, aby měly milující rodiče, kteří jim poskytnou potřebnou lásku a pocit bezpeří.“

I kdyř mu v dřtství láska a pocit bezpeří nechyběly, Huntovi emoce nijak zvlářt neprojevovali. James uvařoval, zda právř toto přřspělo k tomu, ře se jako chlapec uzavřel do sebe a jako dospřlý nebyl schopný navázat blřzkř osobní vztah.

Na otázky o jeho výchově odpovřděla Jamesovi matka v dopisu, ve kterém přřznala, ře se k němu mohla chovat jinak a možná více dbát na jeho zvlářtní potřeby, ale v té době si něco takového neuvědomovala.

Uznala, ře jako rodič byla mladá a nezkušená, zejména při výchově chlapanř, protože neměla bratry a v jejřm blřzkřm přřibuzenství je jen málo mužř. Předpokládala vřak, ře dělá pro něho jen to nejlepší, stejně jako to dělali její rodiče. Kromě toho neměla

jen Jamese: Huntovi byli velkou a živou rodinou. A co víc, zdůrazňovala jeho matka, tato výchova mu pomohla vybudovat si vlastní nezávislost, samostatnost a výjimečného bojového ducha, které mu přinesly úspěch.

Sue v tomto dopisu Jamesovi napsala: „Kdybychom se k tobě nechovali tak, jak jsme se chovali, kdybys neměl takovou výchovu, jakou jsi měl a bojoval s ní, možná by ses nestal mistrem světa.“

***

První velké hádky svedl James Hunt jako začínající žák. Školu skutečně nenáviděl. Než oslavil páté narozeniny, zapsali ho rodiče do školky v Cheamu, kde měl absolvovat předškolní přípravu. Sue Huntová tuto školku sama navštěvovala a dcera Sal tam už chodila, ale malý James tímto místem opovrhoval víc než čímkoliv jiným ve svém krátkém životě.

Každé ráno, oba svorně oděni do uniformy, vyrazili se Sue šťastně ruku v ruce do školky. Hned jak se však dostali k její bráně, James pevně zabořil paty do země, křičel a naříkal. Tyto protesty se trochu zmírnily, když zavolali Sal z její třídy, aby ho přišla utišit.

James nenáviděl jakákoliv omezování, pravidla, nutnost se přizpůsobit, kolektivní práci se spolužáky a autoritu.

Ve snaze zmírnit křik a rozruch ho přeložili do jiné školky, Northlace v Suttonu, kde, jak si jeho rodiče mysleli, si tento neochotný žák bude moci víc hrát, což by zmírnilo jeho problémy.

Fyzické rozptýlení do určité míry zabralo, ale v roce 1955, kdy měl James sedm a tři čtvrtě roku, se frustrace tohoto školou povinného chlapce ještě prohloubila. Jamese tehdy poslali do internátní školy Westerleigh ve městě Hastings v Sussexu. Sue a Wallis nechápali, proč jejich syn vnímá začátek každého semestru jako tu nejhorší katastrofu, když jeho bratři a sestry, kteří všichni tuto školu navštěvovali, studovali usilovně a byli velmi spokojeni.

Až když měl 11 let, byl James ochotný zdvořile akceptovat nějaké pokyny, když se na rodinné dovolené na farmě v Pembrokeshire ve Walesu naučil řídit auto. Jeho učitelem byl tamní

dělník na farmě, který mu ukázal základy ježdění na traktoru na poli. Řazení rychlostí však bylo pro Jamese frustrující, protože neměl dost síly na stlačení tuhého spojkového pedálu traktoru. Dělník ho tedy nechal prohánět se sem a tam po tříkilometrové soukromé cestě v otlučeném Roveru. Postupně se vypracoval až na šoféra na krátkých výletech v rodinném autě. Toto všechno bylo pro Jamese nesmírně vzrušující.

Pokroku dosahoval klidným a vyrovnaným tempem, protože si dal pozor, aby o tuto svoji nově nabytou radost nepřišel. „Věděl jsem, že pokud by mě někdo viděl, jak řezu zatáčku po dvou kolech, byl by konec,“ řekl, „takže pekelná jízda byla možná jen bez pohledů zvědavých očí.“

Brzy nabyl přesvědčení, že řidičský průkaz by se mohl stát jeho lístkem ke svobodě, po které tak moc toužil. Za volantem mohl projevit svoji osobnost v příjemném osamocení.

Pro pobavení svých spolužáků si James krátil volný čas pletením světle zelených šortek – dárku pro svého mladšího bratra Tima. Z krejčovského pohledu měla jeho práce nedostatky – výsledkem byly dvě pravé nohavice, z nichž jedna byla delší než druhá –, ale školní vychovatelka si uvědomila, že chlapec má srdce na správném místě, pomohla mu je sešít a Tim tyto šortky dlouho s hrdostí nosil.

James zůstal i ve škole samotářem, ale postupně nacházel stále větší klid díky usměrňování svých obrovských zásob energie do sportovních aktivit. Měl nemalé sportovní nadání, ale od ostatních chlapců se lišil také ohromnou vytrvalostí, soutěživostí, odhodláním a houževnatostí.

I když začínal jako pálkař a nadhazovač kriketového týmu Westerleigh – v jednom zápase dokonce zahrál devět wicketů – a dva roky byl brankářem základní jedenáctky, vždy spíše vynikal v individuálních sportech, v nichž pro Jamese nebylo vítězství vším, ale úplně vším.

Když měl asi 12 let, přihlásil se na tenisový turnaj pro chlapce do 16 let. James se dostal až do finále, ale jakkoukoliv spokojenost z tohoto skvělého úspěchu zbořilo zoufalství z finálové prohry proti 16letému soupeři. Jamese nedokázal nikdo utěšit, zkrátka hodiny a hodiny plakal. Sue vzpomíná: „Jamesovi stačilo jediné

vítězství. Když nevyhrál, začala ta největší katastrofa, jakou si dokážete představit.“

Navzdory svým sportovním aktivitám začal James kouřit už jako školák. Jeho rodiče mají podezření, že si tento zlovyk vybudoval už jako desetiletý chlapec a žádné přesvědčování ho nepřimělo přestat.

Více je potěšila jeho láska ke zvířatům a ptákům. James se vždy laskavě staral o domácí mazlíčky a jednoho dne se vrátil domů vlakem z Westerleighu s klíčkou, ve které si hrdě nesl žlutou andulku. Malého ptáčka, dárek od babičky, James pojmenoval Rita.

Zanedlouho z Rity vzešla hotová ptačí dynastie a James se chovu andulek, své velké zálibě, začal vážně věnovat. Vznikaly řady klíček, které si vyráběl ve škole a instaloval je doma v podkroví. Na zahradě si dokonce vystavěl voliéru.

S cílevědomostí sobě vlastní tuto problematiku důkladně zkoumal a vypočítal si, že zisky z prodeje čistokrevného plemene andulek mu umožní odejít do důchodu ve třiceti jako milionáři. Protože se však mláďata líhla většinou v době, kdy byl ve škole, o péči a krmení se musel postarat zbytek rodiny. Houfec se nakonec rozrostl na téměř 30 kvíkájících ptáčků. Tato první andulčí kapitola jeho života skončila, když se rodina přestěhovala a ptáky museli dát pryč. Tehdy však James v sobě objevil jinou celoživotní vášeň.

Zatímco jeho spolužáci děvčata většinou ignorovali, případně se zahleděli jeden do druhého, James byl od počátků puberty rozhodně heterosexuálem.

První flirtování zažil s půvabnou teenagerskou vychovatelkou ve Westerleigh. Ta ho neodradila od „dětské lásky“, naopak, psala mu milostné dopisy. Jamese velmi okouzila i australská pomocnice v domácnosti, kterou do rodiny Huntových přivedli, když se narodila Jo. Navzájem si padli do oka.

Jak říká Sue: „Myslím si, že se vždy zajímal o děvčata a děvčata se zajímala o něj. Stále se kolem něho točily houfy děvčat.“

Od 13 let však měly jeho kontakty s něžnějším pohlavím výhradně mimoškolní charakter, protože James se pět let musel vyrovnávat s čistě chlapeckým prostředím Wellington College.

***

Soukromá střední škola Wellington College v Berkshiru byla postavená na památku vévody z Wellingtonu a původně vznikla za účelem poskytovat nedaleké akademii v Sandhurstu kandidáty na armádní důstojníky. James krátce zvažoval, že bude následovat otcův příklad a zvolí si kariéru v armádě.

Jeho další volbou bylo lékařské povolání. Spouštěčem tohoto nápadu byl chirurg, který mu odstranil slepé střevo a jezdil v Rolls Royce. Myšlenka stát se doktorem Huntem ještě zesílila, když James poznamenal, že „to je nejmenší zlo v nudném seznamu budoucích povolání“, který mu představil kariéerní poradce ve Wellingtonu.

Jeho neustálý odpor k institucionálnímu vzdělávání a neochota přinutit se k učení znamenaly, že James Hunt zůstal dlužný pověsti Wellingtonu jako instituce s vysokou akademickou úrovní. Přesto však škola přispěla k dotvoření jeho složité osobnosti, pomohla udělat z něho silného individualistu, a to navzdory wellingtonské tradici studentům rozkazovat ve vojenském stylu. O disciplíně řekl: „Neměl jsem ji rád, ale prospěla mi.“

James byl ubytovaný v Combermere House, kde chlapci žili v oddělených kójičkách na dlouhé centrální chodbě. Nesnášel nedostatek soukromí, ale jeho pokoj měl aspoň dveře, které mohl zavřít. Místnost měla asi osm metrů čtverečních, se stejně vysokými stěnami a byla bez stropu. Zařízení bylo skromné, sestávalo jen z postele a psacího stolu.

Z těchto prostor si nováček Hunt, jeden z asi 150 chlapců, kteří každoročně nastupovali do Wellingtonu (celkově bylo tehdy ve škole zapsaných asi 750 studentů), začal odpykávat svůj pětiletý studijní trest odnětí svobody.

Aby se vyhnul povinnému večernímu studiu, přihlásil se do školního orchestru, kde s velkým nadšením hrál na trubku. Náročný nástroj zvládl dokonce tak dobře, že se stal sólistou orchestru a hrával i tak složitá díla jako Mozartův koncert pro lesní roh adaptovaný pro hru na trubce.

Později James hrál na svatbách svých přátel a několikrát vystoupil veřejně před velkým publikem. Nadšení pro hudbu měli Huntovi v krvi: všichni doma zpívali u klavíru a i další tři chlapci hráli na dechové nástroje ve školním orchestru Wellingtonu: Pete na lesní roh, Tim na klarinet a Dave na flétnu.

Nigel Davison učil hudební výchovu na škole v době Jamesova studia a byl jedním z těch, kteří v roce 1993 hovořili na smutečním obřadu. Vzpomínal na něj jako na „jednoho z nejneobyčejnějších teenagerů, jaké jsem během své dlouhé učitelské kariéry potkal. Byl velmi cílevědomý a vždy přesně věděl, čeho chce dosáhnout. Měl také velmi jasnou představu, jak toho dosáhne, což bylo někdy v prudkém rozporu s běžným uvažováním.“

Hra na trubku Jamesovi také poskytla vzácnou formu odpočinku, protože většinu svých sil vynakládal na o něco energičtější aktivity prostřednictvím školní sportovní tradice. Každé odpoledne od pondělí do soboty se od chlapců vyžadovalo, aby se vyřídili na hřištích a kurtech. James se soustředil na individuální sporty: squash, tenis, racquets a přespolní běh. Ve všech reprezentoval Wellington.

Také vedoucí běžeckého oddílu Nigel Davison se musel vyrovnat s protichůdnou povahou mladého Hunta. V roce 1965 napsal v ročence Wellingtonu o svém běžeckém týmu: „Až na jednu výjimku, ačkoliv znamenitou, se tým vrhl celým svým srdcem do tvrdého tréninkového programu.“

Tou „znamenitou výjimkou“ myslel Jamese, který se se vši vervou vyhýbal společným týmovým tréninkům, protože „asi nebyly dostatečně tvrdé“, uvedl Davison. Vymýšlel si vlastní metody přípravy na soutěže, často se během tréninkového běhu skryl do keřů, aby si rychle zakouřil. Fungovalo to: „V každých závodech v tom roce buď vyhrál, nebo přišel do cíle ve vedoucí skupině,“ vzpomíná Davison, „včetně zvlášť náročných a drsných závodů mezi fakultami, v jejichž závěru museli běžci přebrodit velké jezero.“

Jeden z jeho wellingtonských výstřelků se sice v ročence nezachoval, ale ve škole se tento příběh posouvá ústním podáním ze studenta na studenta dodnes. Ústředním bodem každého internátu je vysoký balkon, kde se chlapci scházejí, kletví mezi sebou, někdy